

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. KrÚ 43751/2016/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 10. 2017, č. j. 52 A 88/2016 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející průběh věci

[1] Rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 52 A 88/2016 - 59, Krajský soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. KrÚ 43751/2016/ODSH/14, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2016, č. j. OSA/P-288/14-D/64, podle něhož se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

provozu na pozemních komunikacích“), když jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená daným zákonem, a to konkrétně tím, že dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích, ve vnitrobloku poblíž domu čp. 1296, porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a (zóna s dopravním omezením) a z dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem *„zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku Po - Pá 6 - 22 h, So 7 - 12 h*“), neboť ve vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta a za vozidlo nebyl zaplacen ani parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič předmětného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na porušení § 4c citovaného zákona. Za spáchaný delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3, v návaznosti na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost k paušální náhradě nákladů ve výši 1000 Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh dané věci. Úvodem vlastního posouzení pak k námitce promlčení řešeného správního deliktu konstatoval, že tento byl spáchán dne 13. 5. 2013, přičemž správní orgán I. stupně se o něm dozvěděl dne 11. 11. 2013 a samotné správní řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 6. 3. 2014 doručením sdělení o zahájení správního řízení žalobci do vlastních rukou prostřednictvím pošty. Podmínky subjektivní dvouleté lhůty (ode dne, kdy se o správním deliktu příslušný orgán dozvěděl) a objektivní čtyřleté lhůty (ode dne, kdy byl správní delikt spáchán) ve smyslu § 125e odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích tak byly dle názoru krajského soudu splněny. K tomu krajský soud odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20.

[3] Krajský soud dále uvedl, že oznámení Městské policie Pardubice obsahovalo jasnou identifikaci přestupku, a to včetně vypovídající fotodokumentace.

[4] Co se týče námitky, jež směřovala do prokázání skutkového stavu přestupku, krajský soud předně vyslovil, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, avšak dokazování nemůže spočívat pouze na úředním záznamu. V projednávané věci přitom úřední záznam nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí. Důkazy byly provedeny též oznámením přestupku, fotodokumentací a následně i výslechem strážníka Městské policie Pardubice. Z provedených důkazů pak přestupkové jednání neznámého přestupce jednoznačně vyplývá. Úvahy žalobce o zpochybnění skutkového stavu tak krajský soud považoval za nedůvodné a účelové; zejména tedy snahu žalobce tvrdit, že přestupce neparkoval na daném místě v daný čas, nýbrž v době, kdy zde nebylo parkování zpoplatněno. Podle krajského soudu skutečnost, že se jednalo o den 13. 5. 2013, plyne z oznámení podezření ze spáchání přestupku zpracovaného Městskou policií Pardubice a z výpovědi svědka. Ve správním spise je rovněž založena fotografie

zaparkovaného vozidla se zřetelnou registrační značkou a dále fotografie čelního skla tohoto vozidla bez parkovacího lístku. Krajský soud neměl důvod k pochybnostem o pravosti předmětných fotografií, jakož i o jejich pořízení dne 13. 5. 2013 v 10:12 hodin, jak bylo zřejmé právě z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, neboť žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky směřující proti nestrannosti a nezaujatosti osob zasahujících strážníků Městské policie Pardubice, tedy neuvedl takové důvodné pochybnosti a neoznačil k nim důkazy, které by byly schopny usvědčit strážníky městské policie ze lži či omylu. Ostatně ani z obsahu správního spisu nevyplynula existence indicií naznačujících pochybnosti o tom, že by zasahující strážníci měli na výsledku daného případu jakýkoliv zájem. Žalobce také nepředložil žádný doklad o zaplacení parkovného pomocí SMS. Krajský soud tudíž neshledal žádnou skutečnost, která by zpochybňovala svědeckou výpověď strážníka městské policie, který byl poučen o povinnosti vypovídat pravdu a o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi, když tento uvedl, že ověřil nezaplacení parkovného, a současně jednoznačně označil místo zaparkování vozidla v mapce. Po doplněném dokazování, jak bylo uloženo v předcházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, tak krajský soud nemá pochybnosti o tom, že přestupek byl spáchán nezjištěným řidičem, a to dle popisu ve výroku napadeného rozhodnutí, přičemž tento výrok splňuje veškeré obsahové náležitosti pro identifikaci skutku z pohledu jeho nezaměnitelnosti.

[5] Krajský soud poté doplnil, že v řízení o řešeném správním deliktu se žalobce mohl zbavit své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla zásadně jen, pokud by prokázal, že mu jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno, nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (§ 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Takové liberační důvody však žalobce neuplatnil.

[6] Závěrem krajský soud konstatoval, že v případě odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se jedná o odpovědnost objektivní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Tento názor byl poté podpořen i usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, který uzavřel, že se nejedná o úpravu protiústavní.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s.

[8] Podle názoru stěžovatele krajský soud jednal ve věci jeho osoby správně určené jménem a příjmením, avšak nesprávně místem bydliště, přičemž v tomto smyslu vyhlásil i rozsudek, který byl následně vyhotoven a zaslán účastníkům řízení. Stěžovatel tedy tvrdí, že vyhlášený rozsudek neodpovídá skutečnosti a ani podkladům v soudním spisu, neboť má od března 2017 novou adresu trvalého bydliště. Bylo přitom věcí krajského soudu, aby z evidence obyvatel prověřil existenci stěžovatele a obdobně ověřil i správnost údajů jím

tvrzených. Krajský soud pochybil, neboť toto neučinil a vyhlásil rozsudek, který je nesrozumitelný a nedostatečně určitý. Tuto vadu pak dle stěžovatele nemůže zhojit ani uvedení data jeho narození v písemném vyhotovení rozsudku, neboť datum narození není určujícím kritériem pro řádnou identifikaci fyzické osoby. Stěžovatel proto namítl nepřezkoumatelnost daného rozsudku, když se jedná o zjevné pochybení krajského soudu.

[9] Stěžovatel dále namítl nesrozumitelnost napadeného rozsudku co do identifikace věci samotné. Dle jeho tvrzení by totiž výrok soudu měl zahrnovat označení přezkoumávaného rozhodnutí také spisovou značkou, když znalost čísla jednacího sama o sobě nevypovídá nic o tom, v jakém spisu správního orgánu je rozhodnutí ve věci založeno a z jakého správního řízení vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. Krajský soud měl tedy identifikovat přezkoumávané rozhodnutí nikoliv toliko číslem jednacím, ale i spisovou značkou.

[10] Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci pak opět nedostatečně popisují skutkové jednání stěžovatele, a to ohledně místa, času i způsobu spáchání protiprávního jednání. Stěžovatel tvrdí, že pokud by nesprávně parkoval ve vnitrobloku jakéhokoliv objektu, nemohl by porušit zákaz placeného parkování v ulici Jiráskova v Pardubicích. Je na správním orgánu, aby rozhodl, zda se stěžovatel dopustil protiprávního jednání ve vnitrobloku poblíž domu č. p. X, nebo ve vnitrobloku domu č. p. X v ulici Jiráskova, anebo na ulici Jiráskova. Fotografie založené ve spisu podle stěžovatele nijak nedokazují místo činu a nesprávné parkování uvnitř dvora nějakého objektu k bydlení. Navíc fotografie dokumentující nesprávné parkování bez určitého data, kdy mělo ke skutku dojít, nejsou dostatečným důkazem. Stěžovatel též mohl na místě parkovat v čase, který nebyl zpoplatněn. Svědectví strážníka z roku 2016 ke skutku spočívajícím v nesprávném parkování v roce 2013 je poté zatíženo nespolehlivostí pro časový odstup. Ve spisu dále není založena fotografie značky omezující parkování, která by byla objektivním důkazem, když se správní orgány spokojily pouze s výpovědí strážníka, že vozidlo nesprávně parkovalo. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž není uvedeno, že by stěžovatel porušil povinnost řídit se dopravními značkami, a tuto skutečnost nezbývá než dovodit z informace, že porušil § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, což je dle jeho názoru nedostatečné. Stěžovatel poté nepovažuje za dostatečně prověřenou ani skutečnost, že nezaplatil parkovné pomocí SMS zprávy. Tuto okolnost nestačilo ověřit pouhou výpovědí strážníka o provedení kontroly, aniž by o tom existoval nějaký doklad. Strážník nadto dostatečně neobjasnil, u které instituce ověření provedl. Stěžovatel přitom zmínil, že parkovné platil, nicméně v roce 2016 již neměl výpis SMS zpráv z roku 2013. Podle stěžovatele se tak nepodařilo spolehlivě vyvrátit jeho obhajobu, že parkovné bylo SMS zprávou zaplaceno, a tudíž skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisu.

[11] Stěžovatel dále zastává názor, že je v projednávané věci dána zmatečnost řízení před soudem, a to z důvodu podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka. Zástupce stěžovatele totiž nemůže řádně vykonávat obhajobu, neboť je na něj činěn nedovolený tlak ze strany státní moci formou vyhrožování, že má výše jmenovaný předseda senátu na jeho osobu vedenu složku, přičemž tuto proti němu využije v jeho neprospěch.

[12] Závěrem kasační stížnosti pak zástupce stěžovatele vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů, jakož i údajů stěžovatele, na webu Nejvyššího správního soudu, resp. navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Zástupci stěžovatele se konkrétně jedná o to, *„aby z webu Nejvyššího správního soudu nebylo dohledatelné, kdy a kde zástupce stěžovatele v roce 2017 byl"*. Zástupce stěžovatele má rovněž zájem jako soukromoprávní osoba vyvarovat se rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem, jak se někdy u neinformované veřejnosti obecně děje.

[13] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pokud se jedná o námitku nedostatečného popisu skutkového jednání, vymezení času a místa spáchání, tuto námitku stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Naproti tomu spisový materiál byl v tomto ohledu zásadně doplněn, když místo spáchání správního deliktu bylo jednoznačně prokázáno a ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně upřesněno. Předmětný vnitroblok se přitom nachází v platnosti zóny dopravního omezení. Nezaplacení parkovacího poplatku pak bylo ze strany správního orgánu I. stupně prokázáno, a to výpovědí zasahujícího strážníka, který ověřil nezaplacení parkovacího poplatku. Ve vozidle stěžovatele totiž nebyla umístěna parkovací karta či doklad o zaplacení, přičemž bylo ověřeno i nezaplacení poplatku prostřednictvím SMS.

[15] Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Pokud se jedná o kasační námitku, že krajský soud ve věci jednal s osobou stěžovatele správně určenou jménem a příjmením, avšak nesprávně místem bydliště, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pak toto tvrzení Nejvyšší správní soud neshledal důvodným. Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. *rozsudek musí být písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyhlášení. Rozsudek podepisuje předseda senátu, a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. O osobních údajích, v rozsudku uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3*. Označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, a projednávané věci obsahuje konkrétně záhlaví rozsudku. Veškeré údaje uvedené v záhlaví rozsudku přitom mají umožňovat jednoznačnou identifikaci osob, jakož i předmětu řízení. V této souvislosti je však třeba připomenout, že osobní údaje účastníků, osob zúčastněných na řízení a zástupců těchto osob postačí uvést jen v nezbytném rozsahu. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009,

č. j. 7 Afs 25/2009 – 92, v němž bylo uvedeno, že „*fyzickou osobu je třeba jako účastníka řízení označit jménem, příjmením a bydlištěm* (viz § 37 odst. 3 s. ř. s. adresou, na kterou mu lze doručovat), *což jsou rozhodující údaje. Je-li to potřebné nebo nutné (ten, kdo podává žalobu, například nezná místo bydliště nebo se účastník v místě bydliště nezdržuje, ve stejném místě bydlí více osob, které mají stejné jméno a příjmení, apod.), je třeba uvést i další údaje umožňující odlišení od jiné fyzické osoby a tím přesnou identifikaci účastníka řízení (datum narození, místo, kde se zdržuje, místo podnikání apod.)*“.

[18] Jestliže by v rozsudku některá z výše popsaných náležitostí záhlaví chyběla, bylo by nutné posoudit, zda tento nedostatek může způsobit takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by jej bylo třeba zrušit. V daném případě je však v záhlaví napadeného rozsudku krajského soudu uvedeno jméno a příjmení stěžovatele, jeho datum narození, jakož i adresa, kterou sám stěžovatel ve svých podáních vůči krajskému soudu konstantně uváděl (viz žaloba ze dne 15. 8. 2016 či předložení plné moci a námitka podjatosti ze dne 26. 4. 2017); tj. údaje plně odpovídající § 54 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s. Nadto je možné pro úplnost upozornit také na skutečnost, že totožná adresa je uvedena i na podané kasační stížnosti ze dne 10. 11. 2017, když stěžovatel změnu adresy trvalého bydliště vůči soudu výslovně zmiňuje až v doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 1. 2018. Je-li tedy v písemném vyhotovení napadeného rozsudku uveden stěžovatel včetně data narození a adresy ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s., nelze nikterak dovozovat, že není zřejmé, vůči komu bylo dané rozhodnutí vydáno. Zejména tak nelze dovozovat za situace, kdy vydaný rozsudek krajského soudu je výsledkem soudního řízení, které navázalo na řízení správní, jejichž jediným účastníkem byl právě stěžovatel.

[19] Na tomto hodnocení nic nemění ani poukaz stěžovatele na průkaz plné moci ze dne 22. 3. 2017, v němž se uvádí nová adresa trvalého bydliště stěžovatele. Průkaz plné moci je obecně vzato toliko jednostranným prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Samotnou adresu trvalého bydliště stěžovatele obsaženou v průkazu plné moci však nelze považovat za nově uplatněnou adresu, na kterou lze stěžovateli doručovat dle § 37 odst. 3 s. ř. s., a to zvláště za situace, kdy v následujících podáních stěžovatel setrval na adrese původní, přičemž v tomto ohledu žádnou změnu vůči soudu netvrdil. Klíčovým nicméně v dané věci stále zůstává (s odkazem na předcházející odstavec), že podmínka jasné identifikace osoby stěžovatele byla nepochybně naplněna. Ostatně ani sám stěžovatel nikterak neuváděl, že by si nebyl vědom toho, že je adresátem předmětného rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud poté nepřisvědčil ani námitce týkající se nesrozumitelnosti napadeného rozsudku, v níž stěžovatel konkrétně uvedl, že krajský soud měl identifikovat přezkoumávané rozhodnutí nikoliv pouze číslem jednacím, ale i spisovou značkou. Tento právní názor stěžovatele je neudržitelný. Jak již Nejvyšší správní soud k obdobně uplatněné námitce, konstatoval v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58: „*Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. musí rozsudek obsahovat také označení projednávané věci. Tuto normu je přitom třeba vykládat s přihlédnutím ke zvláštním ustanovením upravujícím žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Žaloba musí mj. obsahovat označení napadeného rozhodnutí [§ 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Smyslem označení napadeného rozhodnutí*

je identifikovat jednoznačně správní rozhodnutí tak, aby nebylo zaměnitelné s rozhodnutím jiným. Podle § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), musí písemné vyhotovení rozhodnutí správního orgánu obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací a datum vyhotovení. V rozhodovací praxi správních soudů se to promítá tak, že rozhodnutí správního orgánu je zpravidla identifikováno orgánem, který jej vydal, datem jeho vyhotovení a číslem jednacím. Tyto údaje totiž identifikují správní rozhodnutí naprosto jednoznačně, a to tak, že není zaměnitelné s rozhodnutím jiným. K identifikaci správního rozhodnutí tedy není třeba uvedení spisové značky. Spisová značka totiž identifikuje nikoliv správní rozhodnutí, ale správní spis (§ 17 správního řádu)." Citované závěry pak plně dopadají i na nyní řešený případ, resp. posuzovanou otázku, přičemž nelze shledat jakéhokoliv důvodu se od tohoto hodnocení odchýlit. Nejvyšší správní soud v dané věci ověřil, že se v záhlaví napadeného rozsudku uvádí, že se jednalo o přezkum „*rozhodnutí žalovaného* (tj. Krajského úřadu Pardubického kraje) *ze dne 13. 6. 2016, č. j. KrÚ 43751/2016/ODSH/14*". Krajský soud tudíž provedl identifikaci správního rozhodnutí jednoznačně a zcela v souladu s výše odkazovanými judikaturními požadavky.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzením stěžovatele, že rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci opět nedostatečně popisují skutkové okolnosti, a to ohledně místa, času i způsobu spáchání protiprávního jednání.

[22] Na tomto místě je předně třeba zrekapitulovat, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, v posuzovaném případě zrušil dříve vydaný rozsudek krajského soudu, jakož i jemu předcházející správní rozhodnutí, přičemž věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V poukazovaném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.

[23] V nyní projednávané věci bylo ve výroku správního rozhodnutí I. stupně uvedeno, že se stěžovatel „*dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky AUDI, reg. značky X, v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích, ve vnitrobloku poblíž domu čp. 1296, porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a (zóna s dopravním omezením, označení dopravní značky „IP25a" platné ke dni zjištění deliktu), a zaparkoval vozidlo v úseku platnosti dopravní značky IP25a – zóna s dopravním omezením, konkrétně s vyobrazením značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem ZAKAZUJE SE STÁNÍ BEZ PLATNÉ PARKOVACÍ KARTY NEBO PARKOVACÍHO POPLATKU Po - Pá 6 - 22 h, So 7 - 12 h, kdy ve vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani za vozidlo nebyl zaplacen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil*

přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na porušení § 4c zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ Z výroku předmětného rozhodnutí tak již bylo možno zjistit přesný popis skutku, tedy kdy a kde se vozidlo stěžovatele nacházelo (údaje o čase a místě) a co provozovatel vozidla (tj. stěžovatel) nezajistil ve smyslu uvedených ustanovení, a to v míře konkrétnosti plně odpovídající požadavku, který na úplnost výroku správního rozhodnutí klade výše odkazovaný rozsudek.

[24] Nejvyšší správní soud přitom neshledal jakékoliv pochybnosti stran samotného zjištění okamžiku a místa předmětného jednání. Tyto okolnosti případu byly prokázány úředním záznamem ze dne 13. 5. 2013, č. j. 2013/15112, Oznámením o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 11. 11. 2013, fotodokumentací, svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka a podklady odboru dopravy Magistrátu města Pardubic (tj. *Sdělením k označení placeného stání v ulici Jiráskova v řešené době, Stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 18. 3. 2011 a ze dne 15. 3. 2012*, a *Plánem zón placeného státní v Pardubicích*). Z úředního záznamu ze dne 13. 5. 2013, č. j. 2013/15112, a fotodokumentace, resp. porovnáním jednotlivých fotografií, jež jsou součástí správního spisu, je naprosto zřejmé místo zaparkování vozidla stěžovatele, tj. ve vnitrobloku ulice Jiráskova v Pardubicích, poblíž domu čp. 1296. Toto místo zasahující strážník městské policie poté označil (resp. stvrdil) i v rámci svědecké výpovědi („*Dne 13. 5. 2013 v dopoledních hodinách, přesný čas by měl být v podkladech od MP, jsem jako strážník MP Pardubic prováděl hlídkovou činnost v ulici Jiráskova v Pardubicích. při této činnosti jsem též provedl dohled nad dodržováním zóny placeného stání ve vnitrobloku mezi domy čp. 1295, 1296, 1286 a 2640.*“), přičemž jej jasně zanesl do mapového podkladu. Vzájemným propojením shora uvedených důkazních prostředků byl současně postaven nad veškerou rozumnou pochybnost také okamžik, kdy k popsanému jednání došlo. Z oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 11. 11. 2013 plyne, že v době mezi 10:01 - 10:26 byla v ulici Jiráskova řešena, mimo vozidla stěžovatele, další tři vozidla. V souladu s tím je pak obsah úředního záznamu ze dne 13. 5. 2013, č. j. 2013/15112, v němž byl právě ve vztahu k předmětnému vozidlu zanesen čas události 10:12 – 10:17. Tyto skutečnosti poté byly potvrzeny i v rámci svědecké výpovědi zasahujícího strážníka (viz shora uvedená citace). Stejně tak lze hodnotit za úplné i zjištění, že místo zaparkování vozidla stěžovatele podléhalo placenému stání, když je možné poukázat na *Sdělení k označení placeného stání v ulici Jiráskova v řešené době*, a dokumenty *Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 18. 3. 2011 a ze dne 15. 3. 2012*, včetně *Plánu zón placeného státní v Pardubicích*. Z fotodokumentace je zároveň seznatelné, že se předmětné vozidlo nenacházelo na vyhrazeném parkovacím místě označeném dopravní značkou IP12, což je dle odkazovaných dokumentů v dané lokalitě jediná výjimka ze zpoplatnění. Zásadní je v tomto ohledu též svědecká výpověď zasahujícího strážníka, který uvedl, že dopravní značení „*kontroloval, do vnitrobloku lze vjet pouze jedním místem poblíž hotelu Euro, zde byla značka IP25a v pořádku, nezakrytá, nevyvrácená vandaly apod. Fotodokumentaci podoby značky z té doby zaslala MP magistrátu na základě žádosti o součinnost, podoba na fotografii odpovídá podobě ke dni 13. 5. 2013.*“

[25] Na tomto místě pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že neshledal jakýkoliv rozumný důvod k pochybnostem o hodnověrnosti skutečností plynoucích z úředního záznamu ze dne 13. 5. 2013, č. j. 2013/15112, fotodokumentace, dalších výše uvedených

listinných podkladů a zvláště pak svědecké výpovědi zasahujícího strážníka. Jinak řečeno, správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že k posuzovanému skutku došlo na daném místě a v daný čas. Nutno připomenout, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze výpověď policisty či strážníka hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení, a to i s ohledem na plynutí času (resp. časového odstupu událostí), by měly existovat zcela konkrétní důvody. Policista či strážník se v řízení zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty tak vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015 - 33). Nejvyšší správní soud však v nyní řešené věci žádnou skutečnost, která by mohla založit pochybnosti o tvrzení zasahujícího strážníka či oslabit důkazní hodnotu jeho výpovědi, neshledal.

[26] Jako nedůvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud v konkrétním případě stěžovatele i námitku, jež se týkala nedostatečnosti prověření toho, zda parkovné nebylo zaplaceno pomocí SMS zprávy, jakkoli v obecné rovině taková námitka může mít relevanci. V daném případě byla najisto postavena skutečnost, že se ve vozidle nenacházela parkovací karta ani parkovací lístek – viz fotografie přední části zaparkovaného vozidla stěžovatele a dále fotografie čelního skla uvedeného vozidla. Pokud se ale jedná o otázku „SMS parkovného“, tato byla posuzována toliko na základě sdělení zasahujícího strážníka, že *„ověřil, zda bylo placeno formou SMS, a to s výsledkem negativním“*, tedy bez upřesnění, jakým konkrétním způsobem bylo ověření provedeno, přičemž tato okolnost nebyla zanesena ani v žádném z podkladů obsažených ve správním spisu. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, v němž bylo vysloveno (klíčová pasáž zvýrazněna), že *„[v] případě využití úhrady sjednané ceny prostřednictvím komunikačního zařízení (SMS parkovné) je tato transakce evidována v systému a plátce obdrží od svého komunikačního zařízení SMS parkovací lístek. Podle uvedené právní úpravy tak měl mít stěžovatel po celou dobu stání uvnitř vozidla za čelním sklem parkovací lístek, což dle spisové dokumentace včetně pořízených fotografií evidentně neměl, anebo si mohl zakoupit parkovací lístek prostřednictvím SMS, což neudělal, jak bylo ověřeno z výpisu M-parking.“* V citovaném rozhodnutí tak byl již dříve judikaturně stvrzen obecně známý fakt o fungování „SMS parkovného“, které je spravováno k tomu určeným elektronickým systémem. Ten obvykle obsahuje evidenci uhrazených plateb za parkování spojených s označením místa a času, pro které je parkování placeno, registrační značku auta, za něž tak bylo činěno, číslo mobilního telefonu, z něhož byla platební SMS odeslána, a případně dalšími údaji (například kontrolní kód, jenž má zajistit, že SMS stvrzující zaplacení nebude kopírována a použita opakovaně či jinak neoprávněně využívána). Takovýto systém nepochybně umožňuje i vytvoření jednoduchého výstupu z předmětné evidence, tj. výpisu úhrad za parkovné pro určité časové období a místo, podle potřeby následného ověření plateb. Naopak požadovat po řidičích či provozovatelích vozidel, aby si uchovávali SMS stvrzující zaplacení, je zjevně nepřiměřené; zde je naopak třeba požadovat uchování příslušných údajů po provozovateli systému „SMS parkovného“. V kontextu projednávaného případu je vhodné připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, podle něhož *„[e]videntním primárním úmyslem*

zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích.“ Pokud tedy měl být stěžovatel z předmětného správního deliktu usvědčen, je třeba vycházet z logické a ničím nenarušované soustavy vzájemně se doplňujících důkazů, které spolehlivě prokazují všechny okolnosti spáchaného skutku.

[27] V části týkající se „SMS parkovného“ tyto důkazy spočívají toliko ve spolehnutí se na prosté sdělení strážníka, že zaplacení formou SMS ověřoval. Takový důkaz nemusí, obecně vzato, poskytovat dostatečnou míru jistoty, jak to s údajným placením tímto způsobem bylo. V případě stěžovatele však sdělení strážníka s přihlédnutím ke specifickým okolnostem ještě postačovalo. O věrohodnosti rozhodující svědecké výpovědi totiž nevyvstaly žádné pochyby zejména s ohledem na to, na co byla výpověď zaměřena a co v rámci ní svědek řekl „spontánně“, aniž na to byl přímo dotázán. Svědecká výpověď strážníka Městské police v Pardubicích Miroslava Havlíčka byla podána dne 1. 3. 2016 při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně. Svědek byl slyšen s ohledem na pokyn zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, aby bylo ověřeno, že vozidlo stěžovatele, za něž mělo být nezaplaceno parkovné, stálo v místě, kde bylo třeba parkovné platit. Svědek však dle protokolu na č. l. 89 správního spisu na úvod spontánně a bez konkrétně směřovaného dotazu výslovně uvedl, že mimo jiné ověřil, zda bylo placeno formou SMS, a to s výsledkem negativním. Podstata výslechu se přitom týkala právě konkrétního místa, kde mělo vozidlo stát, jak a kudy na toto místo bylo možno vjet a jak byl daný prostor označen dopravními značkami nařizujícími za parkování platit. Hlavním předmětem výslechu tedy otázka případné platby formou SMS neměla být. Pokud tuto okolnost svědek sám bez dalšího sdělil a věci vylíčil, jak odpovídá jejich obvyklému běhu (viz v tomto ohledu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 23), zvyšuje to věrohodnost jeho výpovědi do té míry, že sama o sobě v daném případě jako dostatečně spolehlivý důkaz postačuje. Za těchto okolností není důvodu pochybovat, že bylo řádně ověřeno, že za vozidlo nebylo parkovné uhrazeno ani formou SMS.

[28] Pochybnost o věrohodnosti výpovědi nevzbudila ani argumentace stěžovatele. Ta se objevila teprve v pozdějších fázích řešení věci, konkrétně až v řízení před soudem po vydání správního rozhodnutí poté, co v „prvním kole“ byla správní rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně zrušena Nejvyšším správním soudem. To by samo o sobě nemuselo vadit, jelikož ten, jemuž je předestírána odpovědnost za správní delikt, může skutečnosti na svoji obhajobu uvádět v jakékoli fázi řízení, dle své taktické úvahy; samozřejmě však musí na druhé straně počítat s tím, že věrohodnost jeho obrany bude posuzována také s ohledem na načasování a způsob jejího uplatnění. Argumentace stěžovatele byla značně obecná a zdráhavá a proti věrohodné a konzistentní výpovědi strážníka nepostavila dostatečně konkrétní alternativní skutkovou alternativu. V nyní projednávaném případě tedy je třeba mít skutečnost, že parkovné nebylo zaplaceno ani formou SMS, za prokázanou. Obecně však je vhodné tuto skutečnost mít zachycenu ve správním spise formou výpisu z evidence parkovného zaplaceného formou SMS, jak bylo podrobněji rozebráno výše.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud v kontextu námitky, týkající se zmatečnosti řízení, konstatuje, že se v usnesení ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 - 92, otázkou podjatosti JUDr. Jana Dvořáka z důvodu, že si „vede na Mgr. Václava Voříška složku“, resp. vztahem JUDr. Dvořáka k uvedenému zástupci, zabýval. Zdejší soud přitom neshledal, že by s ohledem na dikci § 8 odst. 1 in fine s. ř. s. bylo možno uvedeného soudce vyloučit z projednávání a rozhodování dané věci. Obdobné otázky pak Nejvyšší správní soud hodnotil i v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145. V něm rovněž poukázal na § 8 odst. 1 in fine s. ř. s., resp. na nemožnost spatřovat důvod podjatosti v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Explicitně se zde vyjádřil i k tvrzením, že si JUDr. Jan Dvořák založil na zástupce stěžovatele „složku“, resp. k „pomlouvačnému odůvodnění“ rozsudku, přičemž dovodil, že ani tyto skutečnosti nemohou založit nedůvěru v nestrannost jmenovaného soudce. Tento právní názor poté Nejvyšší správní soud přenesl i do usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, a ze dne 6. 11. 2017, č. j. Nao 311/2017 - 28. Blíže lze v dané souvislosti zmínit též usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017 - 152, ve kterém bylo vysloveno: *„Nejvyšší správní soud předesílá, že obsahově prakticky shodnými námitkami uplatněnými stejným advokátem se ve skutkově obdobných věcech již vícekrát zabýval. Zástupce žalobce opakovaně namítá podjatost předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka z důvodu, že „si na něj vede složku“, opakovaně se k němu chová nevhodně, obtěžujícím a zastrašujícím způsobem či uvádí nepravdivá tvrzení. Nejvyšší správní soud uvádí, že totožnými námitkami jako v nyní projednávané věci se zabýval v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 - 72, v němž nebyly shledány důvodnými. V rámci kasačního přezkumu bylo posuzováno tvrzení stěžovatele, že si předseda senátu na zástupce žalobce založil složku, kde si eviduje jeho pozdní příchody a že ještě neví, co s touto složkou udělá. Nejvyšší správní soud se k údajné složce pozdních příchodů vyjádřil tak, že: „v dané věci je nepochybně míněno, že soudce měl přehled o tom, že se jedná o opakované jednání žalobce, což bylo následně podrobně uvedeno v odůvodnění rozsudku. Šlo tedy o názor soudu na způsob výkonu advokátní činnosti zástupce stěžovatele. Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit. Osobní antipatie či nepřátelství, které by mohly důvodně zpochybnit nepodjatost předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, zde nejsou zřejmé. Postup JUDr. Jana Dvořáka nezakládá důvod k domněnkám o soudcově osobní zainteresovanosti v stěžovatelově věci ani o jeho vztahu k zástupci stěžovatele.“ V jiném, avšak velmi skutkově podobném případě, ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodoval o námitce podjatosti téhož advokáta, Mgr. Voříška, konstatoval: „Vyjádření JUDr. Jana Dvořáka o „složce“ a údajně pomlouvačné odůvodnění rozsudku nezaložila relevantní pochybnost o podjatosti soudce v rámci řízení, jehož se bezprostředně týkala, tím spíše nemohou objektivně narušit důvěru v nestrannost tohoto soudce v řízení jiném“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 - 92). (...) Skutečnosti uváděné zástupcem žalobce a listiny jím předložené spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, dokládají, že zástupce žalobce činí v řízení před krajským soudem opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu. Vzhledem k jejich opakování není překvapivé, že tyto procesní kroky vnímá předseda senátu nikoliv jako skutečnou obranu klientů jmenovaného advokáta v konkrétních případech, ale spíše jako účelově obstrukce. (...). Lze tedy shrnout, že opakování prakticky totožných stížností na konkrétního soudce (předsedu senátu), poukazování na jeho postup a reakce stran obstrukčního jednání zástupce, neprokázaná tvrzení o pomluvách a nepravdách ze strany soudce (předsedy*

senátu) vůči zástupci a domnělá a nepodložená procesní pochybení soudce (předsedy senátu) v jiných řízeních ani předmětné věci nejsou v daném případě důvodem pro vyloučení předsedy senátu z rozhodování o věci samé. Jiné důvody zástupce žalobce neuvedl. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru o nepodjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v projednávané věci." Obsáhlá judikatura zdejšího soudu se tedy již s totožnými tvrzeními stěžovatele (resp. jeho zástupce) jednoznačně vypořádala, když nebyl shledán důvod k vyslovení závěru o podjatosti tohoto soudce. S ohledem na konkrétní obsah soudního spisu v projednávané věci tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od výše uvedených závěrů odchýlit, přičemž na tyto plně odkazuje.

[30] S odkazem na svoji dřívější judikaturu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38, a usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145), zdejší soud dále k požadavku stěžovatele na anonymizaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvádí, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017 (dále jen „směrnice"). Podle § 130 odst. 2 směrnice při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného tedy plyne, že jméno ani adresa stěžovatele nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály stěžovatele přitom nejsou podle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné jej identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Zdejší soud také již judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal důvodu se od uvedených závěrů jakkoliv odchýlit, a tudíž dospěl k závěru, že způsob, jakým standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele anebo Mgr. Václava Voříška, advokáta.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu